

ויקרא פרק טו – זב

תניא: איש איש מה ת"ל איש איש - לרבות תינוק בן יום אחד, שהוא מטמא בזיבה - דברי רבי יהודה.

ובן יום א' - קרא

למה למכתב בזכרים ובנקבות? אי כתב בנקבות - משום דקמטמו באונס, אבל זכרים דלא מטמאו באונס - אימא לא, צריכא

(א) ונדבר יקנך אל משה ואל אהרן לאמר:

(ב) דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם **איש איש כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא:**

(ג) וזאת תהיה טמאתו בזובו כר בשרו את זובו או החתים בשרו מזובו טמאתו הוא:

(ד) כל המשקב אשר ישפב עליו הזב וטמא וכל הפלי אשר ישב עליו וטמא:

(ה) ואיש אשר יגע במשקבו וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(ו) והישב על הפלי אשר ישב עליו הזב וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(ז) והנגע בבשר הזב וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(ח) וכי ירק הזב בטהור וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: (ט) וכל המרפב אשר ירפב עליו הזב וטמא:

(י) וכל הנגע בכל אשר יהיה תחתיו וטמא עד הערב והנשוא אותם וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(יא) וכל אשר יגע בו הזב ונדיו לא שטף במים וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(יב) וכלי חרש אשר יגע בו הזב ישבר וכל כלי עץ ישטף במים:

(יג) וכי יטהר הזב מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים חיים וטהר:

(יד) וביום השמיני יקח לו שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יקנך אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן:

(טו) ועשה אתם הכהן אחד חטאת והאחד עלה וכפר עליו הכהן לפני יקנך מזובו: o

שכבת זרע

תניא: איש - אין לי אלא איש, בן תשע שנים ויום אחד מנין? ת"ל ואיש!

בן ט' שנים ויום אחד - הלכתא

קרא למה לי? למעוטי אשה מלובן.

(טז) **ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא עד הערב:**

(יז) וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע וכבס במים וטמא עד הערב: פ

ביאת שכבת זרע

תניא: אשה - אין לי אלא אשה, תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין? ת"ל: ואשה!

בת ג' שנים ויום אחד - הלכתא

קרא למה לי? למעוטי איש מאודם. חד - למעוטי משכבת זרע

(יח) **ואשה אשר ישפב איש אתה שכבת זרע ורחצו במים וטמאו עד הערב:**

נדה

תניא: אשה - אין לי אלא אשה - תינוקת בת יום אחד לנדה מנין? ת"ל: ואשה.

בת יום אחד - קרא

וליכתוב רחמנא בזבה, ולא בעי בנדה, ואנא ידענא דאין זבה בלא נדה! אין ה"נ.

קרא למה לי? למעוטי איש מאודם. וחד - למעוטי מדם

(יט) **ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זבה בבשרה שבעת ימים תהיה בנדתה וכל הנגע בה וטמא עד הערב:**

(כ) וכל אשר תשפב עליו בנדתה וטמא וכל אשר תשפב עליו וטמא:

(כא) וכל הנגע במשקבה וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(כב) וכל הנגע בכל כלי אשר תשפב עליו וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:

(כג) ואם על המשקב הוא או על הפלי אשר הוא ישפב עליו בנגעו בו וטמא עד הערב:

(כד) ואם שכב ישפב איש אתה ותהי נדתה עליו וטמא שבעת ימים וכל המשקב אשר ישפב עליו וטמא: פ

זבה

תניא: אשה - אין לי אלא אשה, בת י' ימים לזיבה מנין - ת"ל ואשה.

למה למכתב בזכרים ובנקבות? דאי כתב בזכרים - משום דמטמאו בראיות כבימים, אבל נקבות דלא - אימא לא, צריכא

(כה) **ואשה כי זובו זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה או כי תזוב על נדתה כל ימי זוב טמאתה כימי נדתה תהיה טמאה הוא:**

(כו) כל המשקב אשר תשפב עליו כל ימי זובה כמשפב נדתה יהיה לה וכל הפלי אשר תשפב עליו טמא יהיה כטמאת נדתה:

(כז) וכל הנגע בם וטמא וכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: (כח) ואם טהרה מזובה וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר:

(כט) וביום השמיני תקח לה שתי תרים או שני בני יונה והביאה אותם אל הכהן אל פתח אהל מועד:

(ל) ועשה הכהן את האחד חטאת ואת האחד עלה וכפר עליה הכהן לפני יקנך מזוב טמאתה:

(לא) והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימותו בטמאתם בטמאם את משפני אשר בתוכם:

(לב) זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לטמאה בה:

(לג) והדונה בנדתה והזב את זובו **לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישפב עם טמאה: פ**